

Hiperaktivnost

Vrsta: Seminarski | Broj strana: 7 | Nivo: Fakultet za specijalnu edukaciju i rehabilitaciju, Beograd

Razvojni hiperkinetski sindrom bi se mogao definisati kao udruženo prisustvo preterane i nesvrshodne motorne aktivnosti, insuficijentne pažnje i impulsivnog ponašanja.

Najčešće se zapaža po polasku deteta u školu, gde je dete obavezno da sedi mirno, a baš u takvim prilikama, ova deca za to nisu sposobna. Hiperaktivnost se manifestuje u situacijama koje zahtevaju motornu inhibiciju. Pojačana motorna aktivnost kao simptom se javlja kod 80% dece koja boluju od hiperkinetskog sindroma.

U naučnim krugovima opšte je prihvaćen i često korišćen za označavanje hiperkinetskog sindroma, akronim ADHD (Attention Deficit Hyperactivity Disorder), kojim se pored motorne dezinhibicije akcentira i na deficijenciju pažnje, kao jednog od značajnih i učestalih pokazatelja ovog poremećaja.

U kliničkoj slici hiperkinetskog sindroma javlja se čitava lepeza simptoma, koji nisu podjednako zastupljeni kod svakog deteta, a retko se mogu naći slučajevi kod kojih su svi simptomi zastupljeni u isto vreme.

Svaki hiperkinetski sindrom je skup nekoliko simptoma, pa u ovim kombinacijama čak i hiperaktivnost, koja je najčešći simptom, nije obavezno prisutna u kliničkoj slici sindroma. Hiperkinetski sindrom može da pogađa motornu i bihevioralnu inhibiciju, funkcije pažnje i pamćenja, intelektualne sposobnosti, sposobnosti učenja, emocionalni razvoj.

Pevalencija:

Predpostavlja se da između 5 – 10% sve školske dece pokazuje simptome hiperaktivnosti i slabe pažnje, ali kako pod hiperkinetskim sindromom podrazumevamo i ostale simptome kao što su slabost u učenju i drugi, prevalencija hiperkinetskog sindroma je nešto ispod 5%.

Kod dečaka je ovaj sindrom češći nego kod devojčica i smatra se da je taj odnos 4:1. Hiperaktivnost se manifestuje kod dece tokom osnovne škole, sa tendencijom da se izgubi oko jedanaeste ili se najdalje ispoljava do petnaeste godine, međutim kod nekih slučajeva daljim praćenjem moguće je konstatovati određene posledice kao što su: zaostajanje u školovanju, poremećaji adaptacije, psihotičnost već u adolescenciji, potreba za psihijatrijskim tretmanom u starijim godinama.

BAZIČNI DEFICITI

- Hiperkineza označava preteranu pokretljivost i smanjenu sposobnost motorne inhibicije. Dete koje ispoljava ovaj simptom je u stalnom pokretu, oslabljena mu je sposobnost bihevioralne kontrole što se jasno zapaža u školi gde se od deteta zahteva da bude mirno. Oko 80% dece sa hiperkinetskim sindromom pokazuje simptome hiperkinezije, ali nisu sva hiperkinetična deca i obolela od hiperkinetskog sindroma. Od sve dece koja pokazuju znake hiperkinetičnosti, kod oko 40 – 50% može se dijagnostikovati hiperkinetski sindrom.

- Emocionalni problemi. Frustrabilnost i impulsivnost ove dece je velika, a interes za bilo koji predmet je kratkotrajan, te sve to doprinosi nestabilnosti emocionalne veze sa vršnjacima. Česte su emocionalne devijacije i anksioznost, što doprinosi nemogućnosti dobre socijalizacije. Deca sa hiperkinetskim sindromom su emotivno nezrela, sa veoma niskom tolerancijom na frustracije, pokazuju izuzetnu osetljivost na stresne situacije, sklona su da na sve nedaće odgovaraju anksioznošću, u mnogim radovima opisuju se kao „prenapeta“, razdražljiva, agresivna, emocionalno labilna sa čestim paničnim reakcijama na najmanje stresove.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com